

Marina ni natanko premislila, kje je magistrat. Nikoli ni na takšne stvari mislila, z nikomer ni na svoji vsakdanji poti govorila o tem, kje so uradi in kje je občinska hiša, pa če biva tam tudi župan. In vendar je za vse dobro vedela. Neverjetno vero je imela ta dan. In ta vera jo je nosila v rahli zamaknjenosti mimo velikega zelenjadnega trga. Postala je tam za trenutek ob spomeniku. Navadno je tam obstajala in se zmerom zamislila nad čem. Ta dan ni mogla ničesar misliti. Ni bila ne utrujena ne lačna. Nekaj jo je gnalo naprej.

V mestni hiši je bilo vse tiho. Nekje so loputnila vrata in škripanje tečajev je nehalo, a človeka ni bilo od nikoder nobenega.

Veža je bila široka. Marina je šla po stopnicah navzgor. Na presledku se je približala oknu. Nekakšno stanovanje je bilo v nasprotnem delu starinskih hiš. Zazdelo se ji je prijetno domače. Tam stanuje župan ali pa je ženska v kuhinji celo županova žena. Marina je hitela naprej. Stopnice so bile široke, lesene. Nenadno pa so se zlile v prostoren dvor. Pod je bil tukaj velika kamenita ploskev z umetnimi kamni in slikami. Tik pred njo se je zalesketala velika slika gospoda z belo pentljo in prevezanimi lasmi. Moral je biti graščak ali pa sam cesar. Ali se ni zlatila krona nad sliko? Kakor mrtvaške kosti sta se na gospodovih prsih križala roka in nekakšno žezlo.

Marina je zlezla vkup. Strah ji je šinil v ude. Mahoma je pozabila prijazno kuhinjo in županjo. To ni bilo zanjo. Tu mogoče sploh ne bo prišla naprej, ker ljudje najbrž ne smejo ob vsaki uri v to graščino.

(Konec prihodnjič.)

DNEVI

Z D R A V K O O C V I R K

Dnevi kot ure teko brez obstanka,
kradejo čas nam, mladost in življenje,
komaj se človek zave, že ga zmanjka,
sredi rasti se zgubi v pozabljenje.

Pridemo. Svet nam razkriva lepoto,
gledamo polja in hribe in koče,
klasje in trto in gozda tihoto,
morje mogočno in reke deroče.

Vse se nam smeje, nas kliče, nas ljubi,
tihi domovi in luč in dekleta,
človek, uživaj, veseli se, snubi,
svet ti vse svoje bogastvo obeta.

Komaj pa človek začenja živeti,
v goste k Trimalhijonu prisede,
solnce se zmika, več noče goreti,
smrt si ga v mreže že svoje zaprede.

Dnevi kot ure teko brez obstanka,
z njimi gre čas, gre mladost, gre življenje,
komaj se človek zave, že ga zmanjka,
škoda za delo, za rast in hotenje.

SONET

Z D R A V K O O C V I R K

Komú življenje ni bridkosti čaša?
Preži na svetle dneve noč obupa,
brez solnca, sreče nam mladost ugaša.
Kdo v zlate zarje silno moč zaupa?

Nihče med nami ni brez skrite boli,
vsem topa žalost se v srce zajeda.
Kaj srečni res ne bomo več nikoli?
To slepo tavanje nam že preseda.

Od večnih blodenj trudni so koraki,
od grenkih solz nam razorana lica,
ves svet je naš in še smo siromaki.

Molče trpeti, naj boli krivica,
prenašati trpljenje v uri vsaki,
mar to edina naša je pravica?

RESIGNACIJA

Z D R A V K O O C V I R K

Vbrezbrežnost sanj bi rada se nagnila,
vsa trudna sem že od pričakovanja,
v nočeh prebdelih, polnih žalovanja
sem grenkih ur bridkosti se napila.

Tako na vse bi rada pozabila,
naj v večnost dni zatone bol sedanja,
zaprla bi se rada v grob molčanja
in se na tihem z večnostjo spojila.